med Hensyn til Valgretsspørgsmaalet; en Del er endog Modstandere af Kvindens Valgret.

I Provinserne er der ikke en eneste Kvindevalgretsforening, og Valgretsforeningen i Paris har svært ved at faa nye Medlemmer. Hvad den har udrettet, den Anseelse den har, alle de Smaasejre, den har vundet, skyldes hovedsagelig *Fru Hubertine Auclerts* Virksomhed og utrættelige Energi.

Resultatet af alt dette er, at i Frankrig vil Kvinderne faa Valgret, før Flertallet af dem ønsker den. Men maaske forholdt det sig ogsaa saaledes med Mændene i 1848. Og maa man ikke indrømme, at de fleste Reformer sædvanlig kun forstaas og ønskes af et Mindretal?

Vi venter ikke, at det, at vort Køn maaske om ikke ret længe faar Valgret, at det i højere Grad skal forandre Partiernes Sammensætning og Styrke. Sandsynligvis vil den mest konservative og den mest fremskridtsindede Gruppe styrkes mest, men Situationen vil gennemgaaende blive som nu.

(Efter »Jus Suffragii«.)

En Samling Mindedage for danske Kvinder*).

Af Rigsdagsbibliotekar *Emil Elberling.*

Den 17. Marts 1845 indeholdt Dagbladet »Fædrelandet« rimeligvis *den første politiske Artikel af en dansk Kvinde.* Det var Oversættelsen af et tysk Brev, som Frøken *Marie Arnesen* (f. 1. Juli 1825, d. Juli 1891), Søster til Forfatterinden Benedicte Arnesen Kall, under Navnet *Valgerda* havde skrevet og 11. Marts afsendt til den tyske Professor E. M. Arndt i Bonn, samt et Indledningsbrev til »Fædrelandet«s Redaktion. Brevet til Arndt var en varm og velskreven Indsigelse mod hans haanlige og overmodige Udtalelser om det danske Folk (»de sølle Danskere«, »deres latterlige Forfængelighed« m. m.), fremsatte i hans Svar af 4. Jan. 1845 paa en Skrivelse fra en Holstener (en Stænderdeputeret) af 26. Decbr. 1844, ligeledes fuld af Fornærmelser og falske Beskyldninger mod det danske Folk. (Begge Skrivelser findes gengivne i Oversættelse i »Fædrelandet«, 6. Marts 1845). Valgerdas Brev var desuden en dygtig Gendrivelse af de tvende Tyskeres Forvrængninger af den historiske Sandhed og de virkelige Forhold. Hun hævdede heri Sønderjyllands (Nordslesvigs) Danskhed og Hertugdømmet Slesvigs statsretslige Uafhængighed af Tyskland, medens hun samtidig forsikrede, at det danske Folk kun ønskede et venskabeligt Samkvem med Tyskland og ingenlunde nærede Tanker om at ville gøre Tyskerne i Slesvig til Danskere, men alene om at værne sit Sprog og sin Nationalitet mod den fremtrængende Tyskhed. Hun opfordrede Arndt til at gøre sig bekendt ogsaa med de danske Blades Fremstilling af Forholdene, inden han gav sig til at dømme derom; thi de Fornærmelser, han havde fremsat mod det danske Folk, viste kun, at han ligesaa lidt kendte dette Folk som den Sag, hvorom han havde udtalt sig. »Det var kun en ung dansk Pige, der talte til den gamle Frihedskæmper, Digter og Historieskriver, men hun elskede sit Fædreland og sit Sprog ligesaa højt, som han elskede sit.«

I Anledning heraf skrev *Arndt 19.* Marts et kort Brev i »Augsburg. Allgemeine Zeitung« til Valgerda, hvori han kalder hende »den ædle Jomfru Valgerda« og roser hendes »naturlige og ædelt udtalte Fædrelandskærlighed«; men han kan ikke føje hende i at aftrykke hendes Brev i det nævnte tyske Blad, ej heller sige, naar og hvorledes han videre kunde tale om dette danske-holstenske Anliggende. Derimod gentog han 23. Marts i en Skrivelse til den preussiske Undervisningsminister Eichhorn al sin Haan og sine uretfærdige Paastande imod det danske Folk og udtalte den for ham som for andre Tyskere betegnende Mening, at det lille danske Folk naturlig maatte finde sig i at blive trængt tilbage, hvor det stødte sammen med det langt talrigere tyske. Baade Hol-

*) Mulige Oplysninger vedrørende denne Afhandling (Rettelser eller Tilføjelser) bedes sendt til Forfatteren, Rigsdagsbibliotekar Emil Elberling, Forhaabningsholms Allé 11 ² Kbh.